

esquerra sense acabar-se de decidir a fer el salt fatídic. Vers la galeria gòtica envidriada de colors, existeix un despatx propi per a resoldre personalment, els assumptes urgents, amb tota satisfacció. ¡Perdó, Merceditas! ¡Perdó!

L'aplauso ben merescut que s'havia guanyat la xainosa *Merceditas*, un aplauso unànim, clamorós, ple de glòria, va restar esfullat en flor, va morir abans de néixer. ¡Ara vegeu! ¡Quina llàstima! Al mateix vespre, varen fer tornar, a casa de «Don Arnesto», el paraigües que s'havia descuidat darrera la porta de la galeria gòtica.

Jo no sé que redimoni havia agafat, una malura estranya, ja feia temps que es queixava: no era solament el ventre, era l'estòmac, era el pit, que sé jo... Una opressió, un ofec, s'esfixiava, no podia respirar... sols es trobava bé ficat al llit! ¡Allà si que respirava bé!... ¡Allà si que es trobava bé!

S'alçava i altre vegada aquell sofrir, aquell ofec...! Es ficava al llit i ja li havien passat tots aquells mals! ¿Droperia? Ja us he dit que ni de jove ell havia conegut mai aquest mal. Doncs ¿què tindria «Don Arnesto»? Talment semblava d'aquests nacarats i formosos *bibelots* de seda rosada, que ajeguts tanquen els ulls i la boca, i drets, els obren; sols que ell al aixecar-se del llit, obria la boca per a gemegar. ¡Res! Que es moria i no hi havia remei per ell. Feia llàstima, havia perdut l'humor, encara que no la gana. ¡Si fins havia augmentat de pes i tot des de que sofria aquesta malaltia...! Jo el solia acompanyar, consolant-lo amb les paraules que em dictava la nostra bona amistat. En un d'aquests tristos passeigs, vàrem entrar a casa del seu sastre, doncs volia encarregar-li un nou trajo. Prenguem bé la mida, va dir-li al sastre, per què amb aquest que porto, es va equivocar, fent-me l'armilla i el pantaló massa estrets.

El sastre se'l va mirar, i dirigint-me a mi un esguard d'intel·ligència, l'abraça per la cintura, ficant-li les mans per sota l'americana, li va afliurar les estretes i agarrotades civelles de l'encotillada armilla i pantaló i... ¡oli en un llum! ¡Cura radical! ¡Allavors si minyons! ¡Allavors si que mantenint-se dret, respirava bé, a plens pulmons! ¡Talment com si es trobés despullat i estés en el seu llit...!